

**Univerzita Pardubice
Fakulta ekonomicko-správní**

Projednávání přestupků a deliktů celními orgány

Jakub Šejvl

**Bakalářská práce
2010**

Univerzita Pardubice
Fakulta ekonomicko-správní
Akademický rok: 2009/2010

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE (PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Jakub ŠEJVL**
Studijní program: **B6202 Hospodářská politika a správa**
Studijní obor: **Ekonomika a celní správa**
Název tématu: **Projednávání přestupků a deliktů celními orgány**
Zadávací katedra: **Ústav veřejné správy a práva**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

- Vývoj celní správy v období 1. republiky
- Vývoj celní správy v poválečném období
- Charakteristika orgánů celní správy
- Pojem přestupků
- Řízení o přestupcích
- Delikty a řízení o deliktech
- Celní přestupky a celní delikty
- Ostatní přestupky a delikty projednávané celními orgány
- Přezkoumání rozhodnutí orgánů celní správy soudem
- Zhodnocení právní úpravy správního trestání orgány celní správy

Rozsah grafických prací: -
Rozsah pracovní zprávy: cca 30 stran
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná/elektronická

Seznam odborné literatury:

- ČERVENÝ, Zdeněk, ŠLAUF, Václav. Přestupkové právo. Praha : Linde, 1993. ISBN 80-85647-19-2.
HORZINKOVÁ, Eva, ČECHMÁNEK, Břetislav. Přestupky a správní trestání. 4. dopl. vyd. Praha : EUROUNION, 2008. 310 s. ISBN 978-80-7317-069-1.
Správní řád - zákon s komentářem : Poradce č. 9 2008-09. 2008. 288 s. ISSN 1211-2437. Trestní předpisy 2002 - Přestupky : ÚZ č. 282. 1. vyd. Praha : Sagit, 2001. 288 s. ISBN 80-7208-253-1.
VÍTKOVSKÝ, Jan a kol. Historie celnictví v ČSR. 1. vyd. Praha : Ústřední celní správa Praha, 1980.

Vedoucí bakalářské práce: **JUDr. Milan Pavelka**
Ústav veřejné správy a práva
Datum zadání bakalářské práce: **30. června 2009**
Termín odevzdání bakalářské práce: **30. dubna 2010**

doc. Ing. Renáta Myšková, Ph.D.
děkanka

L.S.

Ing. Robert Bača, Ph.D.
vedoucí ústavu

V Pardubicích dne 21. července 2009

Prohlašuji:

Tuto práci jsem vypracoval samostatně. Veškeré literární prameny a informace, které jsem v práci využil, jsou uvedeny v seznamu použité literatury.

Byl jsem seznámen s tím, že se na moji práci vztahují práva a povinnosti vyplývající ze zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, zejména se skutečností, že Univerzita Pardubice má právo na uzavření licenční smlouvy o užití této práce jako školního díla podle § 60 odst. 1 autorského zákona, a s tím, že pokud dojde k užití této práce mnou nebo bude poskytnuta licence o užití jinému subjektu, je Univerzita Pardubice oprávněna ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložila, a to podle okolností až do jejich skutečné výše.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v Univerzitní knihovně.

V Pardubicích dne

.....

Jakub Šejvl

*„Děkuji JUDr. Milanu Pavelkovi za odborné vedení, podnětné nápady
a metodickou pomoc, kterou mi v průběhu zpracování mé bakalářské práce poskytl.“*

ANOTACE

ŠEJVL, Jakub. *Projednávání přestupků a deliktů celními orgány*. Pardubice: Fakulta ekonomicko-správní Univerzity Pardubice, 2010. 41 s. Bakalářská práce.

Tématem této bakalářské práce je projednávání přestupků a deliktů orgány celní správy. Cílem práce je utvořit ucelený obraz o celní správě České republiky, o jejích orgánech, kompetencích, o přestupcích a deliktech a způsobech jejich projednávání. Informace byly čerpány jak z aktuální právní úpravy, tak z osobních poznatků z návštěv celního úřadu. V prvních kapitolách je zmapován vývoj celní správy a jejích orgánů v dobách první republiky a následně v poválečném období, na ně potom navazují kapitoly věnované již charakteristice orgánů celní správy vycházející z aktuální právní úpravy, jejich kompetencí a také samotnému pojmu přestupku.

Samostatná kapitola je vzhledem k obsáhlosti problematiky věnována obecně řízení o přestupcích, popisující zásady činnosti správních orgánů, jednotlivé fáze správního řízení a konkrétní způsoby projednávání přestupků a na ni navazuje kapitola o deliktech a řízení o deliktech. Další část je potom věnována přímo celní přestupkům a deliktům tak, jak je definuje celní zákon a dalším přestupům a deliktům, které jsou projednávány orgány celní správy, ale jejichž právní úprava se nachází mimo celní zákon.

V samostatné kapitole je popsáno, jakým způsobem postupují správní orgány v případě, že účastník správního řízení podá žalobu proti rozhodnutí a také činnost soudů.

Závěr práce je věnován zhodnocení aktuální právní úpravy správního trestání orgány celní správy, jejich úskalí a jsou zde uvedeny jednotlivé závěry zjištěné při zkoumání projednávání přestupků a deliktů celními orgány.

Klíčová slova: celní správa, přestupek, delikt, správní řízení

ANNOTATION

ŠEJVL, Jakub. *Proceedings of Offences and Torts by Customs authorities*. Pardubice: Faculty of Economics and Administration, University of Pardubice, 2010. 41 pg. Bachelor thesis.

Proceedings on offences and torts by customs administration offices are the theme of this bachelor thesis. The aim of this thesis is to create a compact overview of customs administration of the Czech Republic, its authorities and powers and of misdemeanours and their proceedings. The sources of information were both current legal regulations and personal visits to a customs office. Opening chapters present the development of customs administration and its authorities in the time of the First Republic and then in the post-war period. Next chapters deal with the description of customs administration authorities and their powers. They are based on current legal regulations. The term misdemeanour is explained.

With respect to the extensiveness of the theme an individual chapter deals with proceedings on misdemeanours. It describes the principles of activities of administrative authorities, individual steps of administrative procedure and concrete ways of proceedings on misdemeanours. This chapter is followed by a chapter about delicts and proceedings on delicts. Next part focuses directly on customs misdemeanours and delicts pursuant to customs act. It also deals with further misdemeanours and delicts proceeded by customs authorities pursuant to other acts, not the customs act.

An individual chapter deals with proceedings of administrative authorities in the case that the participant of an administrative procedure lodges a complaint against the decision. It also describes the work of courts.

The final part of this thesis evaluates current legal regulations of administrative punishing by the customs administration authorities and their weak points. Proceedings on misdemeanours and delicts by customs authorities were researched and individual conclusions are presented in the final part.

Key words: customs administration, misdemeanour, delict, administrative procedure

Obsah

1 Úvod	1
2 Vývoj celní správy v období 1. republiky	2
3 Vývoj celní správy v poválečném období	5
4 Charakteristika orgánů celní správy.....	7
4.1 Generální ředitelství cel.....	8
4.2 Celní ředitelství.....	9
4.3 Celní úřad	10
5 Pojem přestupku.....	12
6 Řízení o přestupcích.....	14
6.1 Zásady činnosti správních orgánů	14
6.2 Příslušnost k projednávání přestupků	17
6.3 Zahájení a zastavení přestupkového řízení	19
6.4 Odvolání proti rozhodnutí v přestupkovém řízení.....	19
6.5 Blokované řízení a Ústní jednání	20
6.6 Příkazní řízení.....	21
6.7 Řízení s mladistvými	22
7 Delikty a řízení o deliktech	22
8 Celní přestupky a celní delikty.....	25
8.1 Celní přestupky.....	26
8.2 Celní delikty	28
9 Ostatní přestupky a delikty projednávané celními orgány	29
10 Přezkoumávání rozhodnutí orgánů celní správy soudem	33
11 Zhodnocení právní úpravy správního trestání orgány celní správy.....	34
12 Závěr	36
Seznam literatury.....	38
Seznam příloh	39

1 Úvod

Celní správa České republiky doznala v posledních 20-ti letech značných změn. Zejména pak po vstupu České republiky do Evropské Unie, kdy v podstatě zanikla činnost celní správy na státní hranici a naopak mnoho nových kompetencí bylo jejím orgánům nově svěřeno. Celní správa se tak v těchto dnech věnuje i činnostem, které s oborem celnictví příliš nesouvisí. Vzhledem k této různorodosti v kompetencích bych ve své práci rád přiblížil, jaké jsou aktuální úkoly a kompetence orgánů celní správy

Vývoj cla a celní správy je historicky nerozlučně spjat s vývojem obchodu, zejména mezi městy, státy a národy. Již celnictví ve starověkých státech dosahovalo vysoké úrovně a často bylo spojováno s mýtem, jež bylo nejčastěji vybíráno z vozu, z koně nebo z dalších dopravních prostředků. Důvodem byl fakt, že se pro příjemce platby jednalo o výborný zdroj finančních prostředků. To vše vedlo k tomu, že se časem objevila řada cel různého účelu, ať už se jednalo o cla ochranná, jež měla za úkol ochranu různých odvětví vlastního průmyslu u dovozu, případně měla zamezit vývozu vybraného produktu či suroviny mimo vlastní hranice u vývozních cel, dále cla politická mající za úkol získat danému státu výhodu nad jiným státem, případně vytvářet na jiný stát hospodářský a politický nátlak a cla berní, která sloužila čistě jako příjem městské, státní, panovnickovy a ve středověku také církevní pokladny.

Clo bylo v prvopočátku záležitostí pouze panovníka, nicméně v některých případech panovníci přenechávali výnos z těchto cel třetím stranám. Mnohá česká a moravská města se tak mohla později ve středověku pyšnit řadou výsad. Jedním z nejstarších hmotných důkazů toho, že na našem území se střetávaly mnohé významné obchodní stezky, jež se staly základem ke vzniku řady významných trhů, je pak dochovaný celní řád upravující celní řízení platný pro naše území, který pochází z let 903 až 906 s názvem raffelstettenský statut (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*, 1977, s. 11).

Cílem mé bakalářské práce je podat ucelený obraz o celní správě České republiky, o orgánech celní správy a jejich vývoji, o přestupcích a deliktech, jež jsou celními orgány projednávány. Na závěr bych rád zhodnotil aktuální právní úpravu správního trestní orgány celní správy.

2 Vývoj celní správy v období 1. republiky

Po vzniku Československé republiky, stála vláda před řadou problémů. Jako jedna z částí bývalého Rakouska-Uherska s nejrozvinutějším průmyslem, byla naše země z velké části odkázána na export, protože většina produkce domácího průmyslu dříve našla kupujícího v ostatních částech monarchie. Tím se stal zahraniční obchod pilířem naše průmyslu. Nově vzniklá republika převzala prvním zákonem přijatým Národním výborem celý právní řád a správní systém monarchie. V platnosti tak zůstal celní a monopolní řád z roku 1835 a zákon o celním sazebníku s prováděcími předpisy z roku 1906 (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 110).

Celní správa byla v této době postavena před mimořádně obtížné úkoly, protože délka nově vzniklé hranice činila 4104 km, z čehož ale 2626 km tvořila nová hranice, která nebyla opatřena řetězem celních úřadů. Nicméně již v březnu 1919 ležel kolem hranic řetěz celních úřadů, jež byly vytvořeny z důležitých strážních stanic a bylo zřízeno první celní letiště na našem území, a to v Praze-Kbelích. Na konci roku 1919 byla zrušena jednotná finanční stráž. Pro vnitrozemí byla vytvořena důchodková kontrola a pro pohraniční službu bývalou finanční stráž nahradila pohraniční finanční stráž. Služba se konala zásadně ve stejnokroji a s výzbrojí. Pohraniční finanční stráž byla seskupena v oddělení Pohraniční finanční stráže a několik oddělení vždy tvořilo inspektorát Pohraniční finanční stráže, případně vrchní inspektorát (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 116-117).

Jako exportně orientovaná země bylo v zájmu prvorepublikové vlády, aby obchod se zahraničím byl co nejintenzivnější, po válce však většina států sáhla k ochrannářským opatřením. Ochranu, jež až do 1. světové války poskytovala různá hodnota měn, byla válkou odstraněna. Státní orgány řady zemí proto často přikročily k administrativním opatřením, nejčastěji k udělování dovozních, případně také vývozních povolení nebo k vyhlášení zákazu dovozu či vývozu konkrétního zboží. Nejvýznamnějším opatřením v tomto směru bylo tzv. povolovací řízení, tj. vázání veškerého dovozu a většiny vývozu na povolení zvláštního orgánu. Tímto orgánem se stala po vzniku republiky Československá vývozní a dovozní komise založená při Ministerstvu průmyslu, obchodu a živností. Již záhy, v polovině roku 1920 přešli však její pravomoci do rukou nově zřízeného Úřadu pro zahraniční obchod, jemuž byl jako hlavní úkol stanoveno vypracovat nový celní tarif, který by odpovídal

podmínkám postavení Československé republiky na poválečném mezinárodním trhu (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 111-112). Nejvyšším orgánem celní správy je Ministerstvo financí. Československá celní rada byla založena při Ministerstvu průmyslu, obchodu a živností v roce 1919. Rozhodovala ve sporech při vyměřování celních poplatků a odpovídala na dotazy týkající se celní sazby pro zboží. V jejím čele předsedal ministr obchodu a rada se skládala nejvýše 67 dalších členů, z nichž však maximálně 40 bylo stálých a 27 bylo dočasných. Stálé členy jmenoval vždy příslušný ministr a dočasné členy jmenoval na dobu tří let ministr obchodu na návrh obchodních a živnostenských komor a Ústředního svazu československých průmyslníků. (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 117). Nejvýznamnější prvorepublikovou normou upravující celní správu Československé republiky byl Celní zákon č. 114 Sb. ze dne 14. července 1927 a k němu vydané prováděcí nařízení č. 168 Sb. ze dne 13. prosince 1927. Celní zákon z roku 1927 upravoval celní právo v prvních pěti hlavách, hlava šestá potom obsahovala trestní právo celní a v hlavě sedmé byla závěrečná a prováděcí ustanovení. Nově byly v zákoně vymezeny pojmy jako československé celní území, pohraniční pásmo, celní závaznost a jiné. Celní úřady byly v této době podřízeny obvodní okrskové celní správě. Celé území republiky bylo rozděleno na 4 celní okrsky, které byla podřízeny zemským finančním správám v Praze, Brně, Bratislavě a Užhorodě. Nejvyšší instancí celní správy nadále zůstává Ministerstvo financí. To spravovalo celní důchodek, což nový zákon definoval jako příjem plynoucí státu z výkonu jeho práva vybírat clo ze zboží dováženého z ciziny do československého celní území nebo vyváženého z československého celního území do ciziny a dále dohlíželo na to, aby vydané celní zákony a nařízení byly správně prováděny. Celní zákon upravoval také celní řízení, které rozdělil do pěti skupin dle toho, zda navrhovala projednání zboží do volného oběhu, vázaného oběhu, záznamního styku, přepravního styku či dovozního styku s celní výhodou. Nově také zákon rozdělil celní trestné činy na celní přestupky a celní nepořádnosti.

Nová ustanovení celní zákona podstatným způsobem zvyšovala pravomoci celních úřadů, jejichž podřízenost okrskovým celním správám byla odstraněna a celní úřady byly podřízeny přímo finančním úřadům zemským (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 124-125). Celní úřady měly stanoveny vykonávat veškeré úkoly spojené s projednáváním zboží v dovozu, vývozu i průvozu,

vyměřovat celní pohledávky a také je vybírat – pokud nebylo nařízením stanoveno jinak, dále dozírat na to, aby při celním řízení byly zachovány platné zákony a omezení styků s cizinou. Jak dále Vítkovský (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 124) uvádí, celní úřady byly také povinny zabraňovat celním trestným činům, objevovat je a zahajovat důchodkové trestní řízení. Mohly jim být také svěřeny jiné činnosti spojené s celním projednáváním či přestupem státních hranic. Celní úřady měly také oprávnění upomínat o zaplacení celních pohledávek, pokut, poplatků a dalších výloh.

Pohraniční finanční stráž z roku 1919 byla vládním nařízením z roku 1930 zrušena a nahrazena finanční stráží, která byla v první řadě orgánem celní správy. Finanční stráž byla při výkonu dozorcí služby oprávněna po předložení oprávnění k prohlídce budov na území pohraničního celní pásma vstupovat na pozemky a do budov – nikoliv však do obydlených prostorů a uzavřených místností k nim náležejícím. Ihned, nejdéle však do 24 hodin pak musela vystavit osobě, u které byla prohlídka provedena, potvrzení o vykonané prohlídce, o důvodech k ní vedoucích a také o věcech zabavených. Dále mohla v celním pohraničním pásmu zastavovat a prohlížet vozidla, plavidla a letadla i zboží na nich naložené, dát otevřít schránky a nahlížet do celních, dopravních a jiných listin a požadovat vysvětlení, mohla zastavovat osoby a požadovat předložení osobních průkazů. V celním vnitrozemí tato práva náležela finanční stráži na nádražích, v přístavech a v překladištích, kde se zboží celně projednávalo a dále v podnicích podrobených celnímu dozoru. (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 125-130)

Závěrem této kapitoly je nutné říci, že československý celní zákon z roku 1927 byl jedním z nejmoderněji pojatých celních zákonů a to i ve světovém měřítku. Bohužel, hospodářská krize z počátku třicátých let minulého století spolu s novou vlnou protekcionismu těžce zasáhla československé hospodářství, který si jen velmi těžko hledalo odbytí v zahraničí. Sílící Německo navíc v roce 1931 oznámilo svůj úmysl uzavřít s Rakouskem celní unii, což by pro naše hospodářství byla citelná rána, protože na rakouské a německé trhy putovalo v roce 1930 přes 31% československého vývozu. Tato hrozba byla nakonec zažehnána Francií, která využila kritické hospodářské situace Rakouska a nabídla mu dlouhodobou půjčku, kterou Německo poskytnout nemohlo, a kterou Rakousko nutně potřebovalo. I přes

toto politicko-hospodářské vítězství se však v Německu pomalu dostával k moci nacismus v čele s Adolfem Hitlerem a Evropu začal obcházet strach z války. Následné události na konferenci evropských mocností v Mnichově nakonec dospěli až k zániku Československé republiky a vzniku Protektorátu Čechy a Morava a samostatného Slovenského státu.

3 Vývoj celní správy v poválečném období

Druhá světová válka skončila porážkou nacistického Německa a do čela světových velmocí se staví Spojené státy americké a Sovětský svaz. V obnoveném Československu, ve stínu pomnichovských událostí a zrady našich západních spojenců, již od počátku vzrůstá vliv Komunistické strany, což vyvrcholí jejím vítězstvím ve volbách v roce 1946. Do čela vlády je jmenován Klement Gottwald. Tím byla odstartována výstavba lidově demokratického státního aparátu, jehož základem se staly národní výbory a nově vytvořený Sbor národní bezpečnosti. Systém finančních úřadů byl převzat v takovém stavu a uspořádání, v jakém byl ke dni 29. září 1938, což znamenalo, že vrcholným orgánem celní správy je i nadále Ministerstvo financí. Celní úřady i nadále podléhaly zemským finančním ředitelstvím, v rámci nichž byly zřízeny okrskové celní správy.

V Československu se po válce mezinárodní obchod velmi rychle rozvíjel, o čemž svědčí i skutečnost, že podíl Československa se na světovém exportu do poloviny roku 1947 zvýšil na 1,5%. Ve stejném roce uzavřelo Československo nové obchodní smlouvy s Polskem, Jugoslávií, Bulharskem a rozsahem největší smlouvu se Sovětským svazem. Tyto smlouvy, jež byly uzavírány primárně se socialistickými státy a dále potom odmítnutí Marshallova plánu, předznamenaly budoucí politicko-hospodářský vývoj naší země. Přes to, že se dovozem, vývozem i přepravou zboží zabývalo v poválečných letech téměř 5000 soukromých československých firem, státní orgány se již před únorem 1948 snažily regulovat vnější ekonomické styky zejména tím, že vývozní operace podléhaly schválení Ministerstva zahraničního obchodu. Ministr zahraničního obchodu mohl upravovat řízení a kontrolu dovozu, vývozu i průvozu veškerého zboží na základě dekretu č. 113 z roku 1945. Pravomoci

ministra zahraničního obchodu ještě vzrostly vládním nařízením č. 170 z roku 1947 (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 163).

Prohlubující se politická polarizace československé společnosti vyvrcholila demisí pravicových ministrů Gottwaldovy vlády, v únoru 1948 převzetím veškeré politické moci Komunistickou stranou Československa a jmenováním Klementa Gottwalda prezidentem republiky v červnu 1948. Tím byly pohřbeny jakékoliv naděje na budoucí demokratický vývoj v zemi. 1. února 1949 byly zrušeny staré územní celky a základní územní administrativní jednotkou se staly kraje v čele s Krajskými národními výbory, do nichž byl soustředěn výkon státní správy. Z oblasti mezinárodního obchodu a mezinárodního zasilatelství bylo zcela vyloučeno soukromé podnikání a to Zákonem o státní organizaci zahraničního obchodu z 28. dubna 1948 (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 165). Tím byly mezinárodní obchod a zasilatelství vyhrazeny pouze podnikům, které zřídil ministr zahraničního obchodu, který také rozhodoval o jejich formě a určil způsob a rozsah jejich činnosti. Zahraniční obchod se na konci padesátých let stal velmi významným nástrojem hospodářské spolupráce se socialistickými zeměmi, zejména potom po vzniku Rady vzájemné hospodářské pomoci.

Systém celní správy byl stejně jako řada dalších odvětví a oborů postupně přetvářen dle sovětského vzoru. Počátkem roku 1949 bylo započato budování komplexu 23 akciových společností a 6 národních podniků, které se výhradně zabývaly zahraničním obchodem. Tyto akciové společnosti byly roku 1953 zrušeny a na jejich místě bylo vytvořeno celkem 17 podniků zahraničního obchodu, 9 podniků pro obstarávání služeb a Výzkumný ústav zahraničního obchodu. Vznikem státního monopolu v oblasti mezinárodního obchodu došlo ke snížení významu celní politiky a správy. Znárodněním průmyslu ztratila cla svou ochrannou i fiskální úlohu. Na základě zákona o výkonu finanční správy z 21. prosince 1948 docházelo od počátku roku 1949 k významné reorganizaci celní správy, kdy původní orgány celní i finanční správy byly zrušeny a na jejich místo nastoupily v první stolici okresní národní výbory, v druhé stolici pak národní výbory krajské. Nicméně vládním nařízením o organizaci celní správy z 8. července 1952 byla celní správa Československé republiky pověřena novým úkolem a to zabezpečením a ochranou monopolu zahraničního obchodu. Působnost ve věcech celní správy vykonávalo

Ministerstvo zahraničního obchodu opět prostřednictvím Ústřední celní správy, jimž byly podřízeny celnice a jejich odbočky. Podstatně se tím zjednodušila organizace celní správy, která tím byla rozdělena pouze do dvou stupňů a dosavadní mezistupeň v podobě národních výborů byl zrušen (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 173). Významnou normou poválečného celnictví je celní zákon z 24. dubna 1953. Jedná se však o zákon rámcový, k jehož provedení byla vydána řada norem nižšího řádu a to především nařízení ministra zahraničního obchodu z 16. června 1954, kde byly podrobněji vymezeny úkoly celní správy. Toto nařízení pozbylo platnosti až v roce 1961, kdy bylo nahrazeno vyhláškou č. 82 ministra zahraničního obchodu z 26. července 1961, kde byla navíc podrobněji vymezena působnost Ústřední celní správy, celnic a celních hlídek.

Od počátku 60. let prudce roste cestovní ruch, jeho význam a s ním i význam celní správy. Socialistická vláda přikládala celní správě společně se Sborem národní bezpečnosti velký význam při potírání protistátní činnosti, pašování ilegálního tisku, devizové trestné činnosti, a jiným diverzním akcím proti republice. Důraz na součinnost těchto dvou složek ještě vzrostl po událostech v srpnu 1968 a následném obsazení Československé republiky vojsky zemí Varšavské smlouvy v čele se Sovětským svazem 21. srpna 1968. Rok 1968 ovlivnil celní správu také v jiném směru, a to v oblasti vzdělávání a přípravy budoucích pracovníků pro výkon celní správy a to zejména politickou a odbornou připravenost. Výkon celní správy tak mohl od 1969 provádět pouze absolvent Ústřední celní školy. (Vítkovský, J., *Historie celnictví v ČSR*. 1977, s. 179). Celní správa se tím stává pevnou součástí socialistického aparátu, což je stvrzeno celním zákonem z 24. dubna 1974. Mezi hlavní úkoly celní správy pro léta 1968 až 1989 se tak dostávají boj s ideologickou diverzí v oblasti cestovního ruchu a boj proti nezákonnému přestupu osob a zboží přes státní hranici.

4 Charakteristika orgánů celní správy

Podle zákona o celní správě České republiky je celní správa považována za bezpečnostní sbor a tvoří ji celkem 3 stupně orgánů. Nejvyšším orgánem celní správy je Generální ředitelství cel se sídlem v Praze, dále jemu podřízených 8 celních

ředitelství (v Brně, Českých Budějovicích, Hradci Králové, Olomouci, Ostravě, Plzni, Praze a Ústí nad Labem) a dále pak celkem 54 celních úřadů. Úkoly celní správy plní celníci, jimiž mohou být podle § 1 odst. 9 zákona o celní správě České republiky fyzické osoby vykonávající v celní správě službu podle zákona upravujícího služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů (celního zákona, zákona České národní rady o služebním poměru příslušníků Policie České republiky a zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) a dále fyzické osoby vykonávající v celní správě službu ve služebním poměru podle služebního zákona.

4.1 Generální ředitelství cel

Generální ředitelství cel představuje nejvyšší správní orgán pro oblast celnictví s celostátní územní působností. Je podřízené Ministerstvu financí a v jeho čele stojí generální ředitel Generálního ředitelství cel, jímž může být pouze celník, kterého na toto služební místo ustanovuje, řídí ho a ze služebního místa odvolává ministr financí. Zástupcem generálního ředitele může být také pouze celník a na toto služební místo ho ustanovuje a z něj odvolává ministr financí na návrh generálního ředitele. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ve správním řízení přezkoumává Ministerstvo financí podle zvláštních právních předpisů.

Mezi prvořadě činnosti Generálního ředitelství cel patří zejména podílení se na přípravě návrhů právních předpisů v oblasti celnictví, řízení celních ředitelství, metodické řízení celních úřadů, rozhodování, ve kterých věcech v oblasti celnictví jde o případy celostátního nebo mezinárodního významu, zřizování svobodných pásem a svobodných skladů, spravuje cla v rozsahu a způsobem stanoveným právním předpisem upravujícím správu daní, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, převádí cla podle právních předpisů Evropských společenství, přezkoumává podle zvláštních právních předpisů rozhodnutí vydaná celními ředitelstvími a provádí další činnosti podle § 3 odst. 4 a 5 zákona o celní správě České republiky. V případech celostátního nebo mezinárodního významu Generální ředitelství cel přímo řídí celní úřady, plní funkci národní koordinační jednotky pro vzájemnou pomoc a spolupráci se státními orgány jiných států a mezinárodními organizacemi v celních věcech, pátrá po zboží uniklém nebo odňatém dohledu celních orgánů a zjišťuje osoby, které zboží tomuto dohledu odňaly nebo se tohoto odnětí zúčastnily,

anebo toto zboží získaly, provádí kriminalisticko-technické zkoumání, kriminalistické analýzy a rozbory pro potřeby celní správy a provádí další činnosti podle § 3 odst. 6 zákona o celní správě.

4.2 Celní ředitelství

Celní ředitelství ve věcech, ve kterých nejde o případy celostátního nebo mezinárodního významu, je pověřeným celním orgánem. Ve věcech hospodaření s peněžními prostředky a jiným majetkem státu má celní ředitelství podle § 4 odst. 2 zákona o celní správě České republiky postavení vnitřní organizační jednotky Generálního ředitelství cel. V čele celního ředitelství stojí ředitel celního ředitelství, kterým může být pouze celník a jehož na toto služební místo ustanovuje, řídí ho a z něj odvolává generální ředitel. Zástupcem ředitele celního ředitelství může být také pouze celník a na toto služební místo ho ustanovuje a z něj odvolává generální ředitel.

Mezi úkoly celního ředitelství patří podle § 4 odst. 4 zákona o celní správě České republiky především řídit celní úřady ve svém územním obvodu, s výjimkou případů, kdy je řídí Generální ředitelství cel, dále z důvodů rychlosti, hospodárnosti a efektivit správního řízení může pověřit provedením úkonů jiný celní úřad ve svém územním obvodu, než který je místně příslušný, anebo tyto úkony samo provést, koordinuje provádění kontrolních a asistenčních činností, jejichž výkon spadá do věcné působnosti celních úřadů ve svém územním obvodu, vede evidenci statistiky a spravuje další informační systémy nezbytné pro plnění svých úkolů, zabezpečuje na své územní působnosti laboratorní zkoumání a analýzu vzorků zboží pro celní a daňové účely. Dále podle § 4 odst. 5 zákona o celní správě České republiky celní ředitelství vydává na základě žádosti závazné informace o původu zboží a tyto závazné informace zrušuje, pokud byly vydány na základě nepřesných, neúplných nebo nepravdivých údajů, vydává stanoviska k osobám, které hodlají provozovat mezinárodní přepravu zboží na podkladu kornetu TIR a rozhoduje o vyloučení osob z tohoto systému, stanoví-li tak mezinárodní smlouva. Dále celní ředitelství spravuje cla v rozsahu a způsobem uvedeným právním předpisem upravujícím správu daní, tedy zákonem o správě daní a poplatků, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, spravuje daně v rozsahu a způsobem stanoveným zákonem o správě daní a poplatků a přezkoumává podle zvláštních právních předpisů rozhodnutí vydaná

celními úřady ve svém územním obvodu. Celní ředitelství podle § 4 odst. 6 zákona o celní správě České republiky pátrá po zboží unklém nebo odňatém dohledu celních orgánů a zjišťuje osoby, které zboží tomuto dohledu odňaly nebo se tohoto odnětí zúčastnily, anebo toto zboží získaly, shromažďuje, zpracovává a poskytuje osobám oprávněným podle zvláštního právního předpisu informace nezbytné pro předcházení odhalování a stíhání porušení celních předpisů a přijímá další s tím spojená nezbytná opatření, dále skladuje a používá nebezpečné látky a věci pro potřeby výuky, výcviku, zkoušek a expertizní činnosti, nestanoví-li zákon o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů jinak a provádí další činnosti dle § 4 odst. 6 zákona o celní správě České republiky.

Zvláštní postavení má celní ředitelství Praha, které vydává na základě žádosti závazné informace o sazebním zařazení zboží a tyto závazné informace zrušuje, pokud byly vydány na základě nepravdivých, nepřesných nebo neúplných informací (§ 4 odst. 7 zákona o celní správě České republiky) a celní ředitelství České Budějovice, které vydává, pozastavuje a zrušuje osvědčení oprávněného hospodářského subjektu a kontroluje, zda podmínky, které musí oprávněný hospodářský subjekt splňovat, trvají i po vydání osvědčení (§ 4 odst. 8 zákona o celní správě České republiky).

4.3 Celní úřad

V čele celního úřadu stojí ředitel celního úřadu, zastupuje ho pak zástupce ředitele celního úřadu. Ředitelem celního úřadu i zástupcem ředitele celního úřadu může být pouze celník a do těchto funkcí jsou ustanoveni a z nich odvoláváni generálním ředitelem na návrh ředitele příslušného celního ředitelství. Ředitele celního úřadu řídí ředitel příslušného celního ředitelství, nejde-li o případy celostátního nebo mezinárodního významu. V takových případech řídí ředitele celního úřadu přímo generální ředitel. Ve věcech hospodaření s peněžními prostředky a jiným majetkem státu má celní úřad postavení organizační jednotky Generálního ředitelství cel (§ 5 odst. 1 a 2 zákona o celní správě České republiky).

Hlavními úkoly celního úřadu je provádět dohled a kontrolu dle Čl. 4/13 a 4/14 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, rozhodovat o přidělení celně schváleného určení podle Čl. 4/15 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, dále rozhodovat o

podmínkách dočasně uskladněného zboží a schvalovat dočasný sklad podle Čl. 50 až 53 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, rozhodovat o zničení nebo znehodnocení zboží, které by mohlo ohrozit život nebo zdraví osob, anebo znehodnotit nebo zničit jiné zboží, a o povinnosti uhradit náklady za zničení nebo znehodnocení tohoto zboží, dále celní úřad vyměřuje a vybírá skladné, spravuje cla v rozsahu a způsobem uvedeným právním předpisem upravujícím správu daní, tedy zákonem o správě daní a poplatků, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, spravuje daně v rozsahu a způsobem stanoveným zákonem o správě daní a poplatků, dále rozhoduje o opravách celního prohlášení, zrušení platnosti celního prohlášení a o změnách nebo zrušení rozhodnutí, která vydal, stanoví-li tak zvláštní právní předpis, rozhoduje o určení celní hodnoty, o povolení použít režim s ekonomickými účinky, o provedení změn v tomto vydaném povolení, o prodloužení jeho platnosti anebo o jeho odnětí, jakož i o převodu práv a povinností osob ve vztahu k udělenému povolení (§ 5 odst. 3 zákona o celní správě České republiky)

Celní úřad dále rozhoduje o zajištění zástavy v rámci celního zástavního práva a o zrušení tohoto zajištění, vydává osvědčení o původu zboží a ověřuje původ zboží i po vydání osvědčení, rozhoduje o individuálním zajištění celního dluhu ručením s použitím záruční listiny, dále pak podle § 5 odst. 3 zákona o celní správě České republiky celní úřad kontroluje doklady potřebné k vývozu, dovozu a tranzitu zboží vydávané podle zvláštních právních předpisů, zejména úřední povolení k dovozu nebo vývozu výrobků a k dovozu nebo vývozu vojenského materiálu včetně plnění podmínek v nich stanovených, na základě celních předpisů příslušné doklady i potvrzuje a kontroluje též, zda jsou dodržovány i další povinnosti uložené právními předpisy v oblasti celnictví, dále celní úřad provádí řízení o porušení celních předpisů, stanoví-li tak zvláštní právní předpis, rozhoduje o zajištění zboží důležitého pro řízení o porušení celních předpisů, vymáhá pokuty, které uložil, a předepsané náklady řízení, které nebyly zaplacené ve lhůtě splatnosti.

Dále celní úřad podle § 5 odst. 4 zákona o celní správě České republiky povoluje jednotný zápis cla a daní, provádí následné kontroly po propuštění zboží na základě výsledků těchto kontrol a přijímá příslušná opatření, zajišťuje prodej uskladněného, zajištěného, propadlého a zabraného zboží, stanoví-li tak zvláštní právní předpis, zabezpečuje sběr údajů a informací o obchodu uvnitř Společenství

(obchodem uvnitř Společenství se podle § 2 písm. d) zákona o celní správě rozumí obchod zbožím mezi Českou republikou a jiným členským státem Evropské unie za podmínek stanoveným nařízením Rady (EHS) č. 3330/91), spolupracuje v oblasti celnictví s celními orgány jiných států na základě mezinárodních smluv a plní další úkoly podle § 5 odst. 3 a 4 zákona o celní správě České republiky.

5 Pojem přestupku

Pojem přestupku je definován v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Přičemž se za přestupek nepovažuje jednání, kterým někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvajícím útok na zákonem chráněným zájem nebo nebezpečí přímo hrozící zákonem chráněným zájmu, pokud tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek, než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Pod pojmem zavinění se rozumí vnitřní psychický vztah pachatele ke skutečným, které tvoří přestupek. Pachatelem přestupku může být dle správně právního systému České republiky pouze fyzická osoba (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 13). Zákon rozlišuje, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nebo zda byl spáchán úmyslně. Rozeznáváme nedbalost vědomou a nevědomou, úmysl potom rozlišujeme na přímý a nepřímý. Podrobněji jsou formy zavinění upraveny v § 4 zákona o přestupcích. Ze zákona vyplývá, že zavinění je pachateli třeba prokázat. V případě, že nelze pachateli zavinění prokázat, nejedná se o přestupek, může však jít o jiný druh správního deliktu, případně vůbec nepůjde o veřejnoprávní delikt. Případný poškozený však může i nadále požadovat náhradu škody vzniklou jednáním pachatele, bude se však jednat o odpovědnost objektivní (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 30). Dle § 3 zákona o přestupcích postačí k uplatnění odpovědnosti za přestupek prokázání zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba prokázání úmyslného zavinění. Podaří-li se však v případě, že

k uplatnění odpovědnosti za přestupek postačí prokázání zavinění z nedbalosti, prokázat úmysl, bude to mít vliv pouze na výši pokuty, bude-li jako druh sankce využita (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 30). Odpovědností za přestupek se rozumí povinnost pachatele strpět sankci stanovenou normou správního práva. Za přestupek není dle § 5 odst. 1 zákona o přestupcích odpovědný ten, kdo v době spáchání přestupku nedovršil patnáctý rok svého věku. Podle § 5 odst. 2 zákona o přestupcích není za přestupek odpovědný ten, kdo pro duševní poruchu v době jeho spáchání nemohl rozeznat, že jde o porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, nebo nemohl ovládat své jednání. Odpovědnosti však není zbaven ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky.

Jednáním se rozumí vnější projev vůle člověka a to konání i opomenutí, přičemž v některých případech může být přestupek spáchán pouze konáním, a v některých případech pouze opomenutím (Červený, Z., Šlauf, V., *Přestupkové právo*. 1993, s. 10), přičemž jednání je možno klasifikovat jako přestupek pouze v případě, že současně naplňuje formální i materiální znaky přestupku uvedené v příslušném zákoně. Materiálním znakem je skutečnost, že jednání porušuje nebo ohrožuje zájmy společnosti obecně chráněné zákonem, tedy pořádek ve státní správě a v územní samosprávě, veřejný pořádek, občanské soužití a majetek (Červený, Z., Šlauf, V., *Přestupkové právo*. 1993, s. 11). Tedy jednání, které má formální znaky přestupku, ale neporušuje nebo neohrožuje zájem společnosti, není přestupkem a naopak. Zákonem chráněný zájem společnosti, proti němuž přestupek směřuje, může být porušen nebo ohrožen i jiným správním deliktem nebo trestným činem, nicméně posuzování jednání jako přestupku je subsidiární, nebo-li podpůrné, k jeho posuzování jako jiného správního deliktu anebo trestného činu. Přestupek je v zákoně o přestupcích vymezen pozitivně a zároveň negativně, jednání tedy není přestupkem, i když má jinak jeho znaky, jde-li o jiný správní delikt nebo o trestný čin. Možnost postihu za jeden a týž čin je proto vyloučena (Červený, Z., Šlauf, V., *Přestupkové právo*. 1993, s. 12).

6 Řízení o přestupcích

Řízením o přestupcích rozumíme postup správních orgánů a souhrn právních norem, jimiž se řídí proces projednávání přestupků, a které vymezují postavení subjektů tohoto řízení, jejich práva a povinnosti. Jedná se o zvláštním druh správního řízení, tedy na řízení o přestupcích se podle § 51 zákona o přestupcích vztahují obecné předpisy o správním řízení, nestanoví-li zákon jinak. Dále můžeme na řízení o přestupcích pohlížet jako na zákonem upravený postup správního orgánu, účastníků řízení a jiných osob na řízení zúčastněných při vydávání, přezkoumávání a nuceném výkonu individuálního správního aktu (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 111). Účastníky řízení o přestupku jsou dle § 72 zákona o přestupcích: obviněný z přestupku, poškozený v případě, pokud jde o projednání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem, dále vlastník věci v části řízení týkající se propadnutí nebo zabránění věci, nebo věci, která může být vyslovena za propadlou případně může být zabráněna nebo byla zabráněna a dále pak navrhovatel, na jehož návrh bylo zahájeno řízení o přestupku podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích.

6.1 Zásady činnosti správních orgánů

V přestupkovém řízení jsou povinny subjekty tohoto řízení, tedy správní orgány, účastníci řízení a jiné osoby na řízení zúčastněné, postupovat podle ustanovení správního řádu, ve znění zákona o změně zákonů v souvislosti s přijetím zákona o ochraně utajovaných informací o bezpečnostní způsobilosti, pokud není v přestupkovém nebo v jiném zákoně uvedeno jinak. Správní řád je přitom vzhledem k zákonu o přestupcích předpisem subsidiárním a naopak, zákon o přestupcích je vzhledem ke správnímu řádu předpisem speciálním, tedy, v řízení o přestupcích se postupuje podle správního řádu u všech procesních institutů, pro které zákon o přestupcích nestanoví speciální právní úpravu. Jak uvádí Hrozinková a Čechmanem (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 111-117) v řízení o přestupcích se uplatňují zásady, které jsou platné pro obecné správní řízení. Jsou stanoveny v § 2 až § 8 správního řádu a rozeznáváme je jako tzv. základní zásady činnosti správních orgánů:

Zásady legality

Průběh řízení o přestupcích musí být v souladu se zákony a dalšími právními předpisy a ratifikovanými mezinárodními smlouvami. Je-li součástí našeho právního řádu mezinárodní smlouva, musí se správní orgán postupovat v souladu s ní, stejně jako musí postupovat v souladu se závaznými právními normami EU. Pokud dojde ke střetu vnitrostátní normy a normy EU, postupuje správní orgán podle normy EU.

Zásada zákazu zneužití správního uvážení

Tato zásada hovoří o tom, že správní orgán nesmí překročit pravomoc svěřenou mu zákonem nebo na základě zákona a uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, ke kterým je zákonem zmocněn. Nemůže tudíž dojít ke zneužití institutu správního uvážení. Dojde-li ke zneužití, pak probíhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví.

Zásada ochrany dobré víry

Správní orgán musí chránit práva a oprávněné zájmy nabyté v dobré víře, přičemž do práv a zákonem chráněných zájmů může správní orgán zasahovat jen za podmínek, které stanoví zákon a v nezbytném rozsahu. Dobré víry se nemůže dovolávat osoba, pokud práva nebo oprávněné zájmy nejsou v souladu se zákonem nebo jsou v rozporu s dobrými mravy nebo veřejným zájmem.

Zásada souladu s veřejným zájmem

Přijaté řešení musí být v souladu s veřejným zájmem, musí odpovídat okolnostem daného případu a současně musí správní orgán dbát na to, aby při rozhodování typově shodných či podobných případů nevznikali neodůvodněné rozdíly v rozhodovací činnosti.

Zásady materiální pravdy

Dle této zásady je přestupkový orgán povinen zajistit podklady pro rozhodnutí tak, aby nebyly žádné důvodné pochybnosti o projednávané věci. Rozhodnutí přestupkového orgánu musí vycházet se spolehlivě zjištěného stavu věcí a

přestupkový orgán musí dát příležitost účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí.

Zásada vzájemné součinnosti

Tato zásada hovoří o povinnosti součinnosti správního orgánu s účastníky řízení, se státními orgány, orgány policie a orgány obcí. Státní orgány a orgány policie a orgány obcí mají povinnost napomáhat správním orgánům při objasňování a vyřizování přestupků.

Zásada součinnosti s účastníky

Přestupkový orgán musí umožnit účastníkům řízení v každém stadiu řízení, aby vyslovili své stanovisko a účinně obhájili svá práva a právem chráněné zájmy, přičemž správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich procesních právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Zásada dobré správy

Tato zásada hovoří o povinnosti vzájemné spolupráce a oznamovací povinnosti mezi správními orgány a je stanovena v § 4 správního řádu a v § 58 a § 59 zákona o přestupcích.

Zásada rychlosti a procesní ekonomie

Přestupkový orgán musí postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady řízení a má povinnost postupovat tak, aby vyřizoval případy bez zbytečných průtahů. Dodržování této zásady umožňuje také institut autoremedury, tedy samoopravy stanoveném v § 87 správního řádu. Institut samoopravy umožňuje, aby o odvolání rozhodl sám orgán, který rozhodnutí vydal. Rychlost vyřízení zajišťuje také ustanovení o ochraně před nečinností v § 80 správního řádu. Podstata procesní ekonomie spočívá v tom, že místně příslušný přestupkový orgán může postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu v jeho územním obvodu pachatel pracuje nebo má přechodné bydliště.

Zásada presumpce nevinoty

Okamžikem zahájení řízení se osoba podezřelá ze spáchání přestupku stává osobou obviněnou z přestupku. S obviněným nesmí být jednáno jako s pachatelem přestupku, přičemž není povinností obviněného dokazovat svou nevinu. Dokud pravomocným rozhodnutím nebyla vyslovena vina, nelze hledět na toho, proti němuž je vedeno přestupkové řízení, jako by byl vinen.

Zásada teritoriality

V přestupkových věcech neexistují s cizími státy smlouvy o právní pomoci, proto nelze postupovat přestupky k projednání orgánům příslušným v těchto cizích státech. Toto platí i pro Slovenskou republiku. Podle zákona o přestupcích je stíhán pachatel bez ohledu na to, zda je státním občanem České republiky nebo cizincem a bez ohledu na to, zda má pobyt na našem území. Pokud se přestupku dopustí cizinec, lze tento přestupek projednat pouze v případě, že se zdržuje na našem území. Rozhodující je tedy skutečnost, zda byl přestupek spáchán na území České republiky či na palubě lodi nebo letadla, kterou jsou v České republice registrovány.

6.2 Příslušnost k projednávání přestupků

Přestupky jsou projednávány podle § 52 zákona o přestupcích obecními úřady nebo zvláštními orgány obcí, dále orgány Policie České republiky, jde-li o přestupky upravené § 30 odst. 1 písmeno j) nebo stanoví-li tak zvláštní právní předpis, případně jsou přestupky projednávány jinými správními orgány, stanoví-li tak zvláštní zákon. Zpravidla jsou přestupky projednávány na základě věcné a místní příslušnosti správního orgánu.

Věcná příslušnost vyjadřuje, zda byl přestupek spáchán v působnosti konkrétního správní orgánu. Zákon vymezuje, které orgány jsou k projednávání přestupků věcně příslušné, neboť se jedná o nedílnou součást výkonu státní správy (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 117). Věcně příslušný správní orgán nesmí věc postoupit k projednání a rozhodnutí správnímu orgánu jiné kategorie nebo orgánu vyššího stupně, pokud to nedovoluje zákon, např. pokud jsou splněny zákonné podmínky nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu.

Místní příslušnost se řídí místem, kde byl přestupek spáchán. Tím rozumíme, kde byl přestupek dokonán a u přestupku pokračujícího, trvajícím a hromadného, kde byl dokončen, přičemž přestupek projednává ten orgán, v jehož obvodu ke spáchání přestupku došlo. V případě, že je místně příslušných správních orgánů více, vede přestupkové řízení ten správní orgán, který řízení zahájil jako první, pokud se správní orgány mezi sebou nedohodnou jinak. V případě, že ani jeden z místně příslušných správních orgánů nechce řízení zahájit nebo se správní orgány mezi sebou nedohodou, rozhodne formou usnesení o místní příslušnosti nejbližše společně nadřízený správní orgán, pokud takový orgán neexistuje, pak rozhodne usnesením ústřední správní úřad, do jehož působnosti projednávaná věc náleží.

Přestupek, který byl spáchán v cizině občanem České republiky nebo cizincem, která má trvalý pobyt na území České republiky projednává ten správní orgán, v jehož územním obvodu pachatel má nebo naposledy měl trvalý pobyt. Podrobně je místní příslušnost správního orgánu upravena v § 55 zákona o přestupcích. Ačkoliv přestupkový zákon neřeší případ spáchání přestupku cizincem, který by na území České republiky měl povolen pouze přechodný pobyt, postupovalo by se v tomto případě stejně, jako kdyby se jednalo o cizince s trvalým pobytem na území České republiky (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 124-125).

Obecní úřady nebo zvláštní orgány obcí projednávají přestupky proti pořádku ve státní správě, přestupky proti pořádku v územní samosprávě, přestupky proti veřejnému pořádku, přestupky proti majetku a občanskému soužití, pokud nebyl spáchán porušením zvláštních právních předpisů o provozu na pozemních komunikacích a přestupky na úseku vyhledávání, ochrany, využití a dalšího rozvoje přírodních léčivých zdrojů, zdrojů minerálních vod a lázeňských míst (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 119).

Orgány Policie České republiky projednávají zejména přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, strážníci obecní policie mohou také uložit a vybírat pokuty za přestupky spáchané neuposlechnutím zákazu, který vyplývá z místní úpravy silničního provozu a za další přestupky. Mezi jiné správní orgány zákon řadí především orgány cizinecké Policie České republiky, celní úřady, úřady práce, krajské veterinární správy, katastrální úřady, orgán státní správy lesů,

Českou inspekci pro šlechtění a plemenitbu hospodářských zvířat a Českou inspekci životního prostředí (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 119-120).

6.3 Zahájení a zastavení přestupkového řízení

Řízení o přestupku je zahájeno na základě oznámení státního orgánu, orgánu policie, obce, právnické osoby a nebo občana, dále na základě vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupením věci orgánem činným v trestním řízení, a to bezodkladně, nejdéle však do šedesáti dnů. Přestupkové řízení je vedeno z úřední povinnosti nebo u vybraných přestupků dle § 68 zákona o přestupcích na základě návrhu. Návrh podává oprávněná osoba, tedy osoba poškozená, případně její zákonný zástupce nebo opatrovník. Pokud o to oznamovatel požádá, je správní orgán povinen vyrozumět jej o učiněných opatřeních do třiceti dnů od oznámení.

Správní orgán je povinen přestupkové řízení zastavit, pokud zjistí, že skutek nespáchal obviněný z přestupku, nebo spáchání tohoto skutku nebylo obviněnému dokázáno, pokud odpovědnost za přestupek zanikla, pokud byla za přestupek uložena bloková pokuta nebo obviněný z přestupku případně návrhově zemřel nebo nastane-li některý z dalších důvodů vymezených v § 76 zákona o přestupcích.

6.4 Odvolání proti rozhodnutí v přestupkovém řízení

Proti rozhodnutí, které dosud nenabýlo právní moci, lze podat odvolání. Odvolání je řádný opravný prostředek a je možné ho podat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Pokud se účastník odvolání vzdá, nemůže již odvolání podat, i kdyby lhůta pro jeho podání dosud neuplynula. Dle § 81 zákona o přestupcích se proti rozhodnutí o přestupku může odvolat v plném rozsahu pouze obviněný z přestupku a, jde-li o mladistvého, v jeho prospěch i jeho zákonný zástupce a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí. Odvolání musí obsahovat vedle obecných náležitostí podání, které jsou upraveny v § 37 odst. 2 správního řádu., obsahovat také údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. V případě, že v odvolání nebude výslovně uvedeno, v jakém rozsahu

odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 156-157).

Správní orgán 1. stupně může sám, na základě existence institutu autoremedury, nebo-li samoopravy, o odvolání rozhodnout, pokud odvolání v plném rozsahu vyhoví. Musí však být splněna podmínka, že rozhodnutím o odvolání nemůže být způsobena újma žádnému účastníku řízení, ledaže všichni účastníci řízení vyslovili s tímto souhlas. Pokud nelze odvolání v plném rozsahu vyhovět, postoupí správní orgán celou věc odvolacímu orgánu, což je správní orgán nejbližší vyššího stupně nadřízení správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. V případě, že je v přestupkovém řízení více účastníků řízení, je nezbytné, aby správní orgán 1. stupně uvědomil ostatní účastníky řízení o podaném odvolání a vyzval je, aby se k němu vyjádřili. Odvolací orgán může podle okolností zamítnout odvolání a potvrdit v plném rozsahu rozhodnutí správního orgánu 1. stupně nebo může rozhodnutí či jeho část zrušit a věc vrátit správnímu orgánu 1. stupně k novému projednání nebo může rozhodnutí nebo jeho část zrušit a řízení zastavit a nebo může rozhodnutí nebo jeho část změnit (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 158). V odvolacím řízení nemůže podle § 82 zákona o přestupcích správní orgán v žádném případě změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného.

6.5 Blokové řízení a Ústní jednání

Blokové řízení je tzv. zkrácené řízení o přestupcích a lze v něm projednat všechny druhy přestupků, až na přestupky, které jsou projednávány na základě návrhu. Přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, pokud je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku souhlasí s vyřízením přestupku v blokovém řízení a je ochoten pokutu, uloženou na základě § 13 odst. 2 zákona o přestupcích, zaplatit nebo převzít na místě nezaplacený pokutový blok a zaplatit ji následně. V takovém případě se pachatelí sdělí lhůta pro zaplacení, jakož i důsledky nezaplacení.

Pokud nebude pokuta ve stanovené lhůtě zaplacená, vymáhá se exekučními prostředky (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 161). Proti uložení pokuty v blokovém řízení se podle § 84 odst. 2 zákona o přestupcích nelze odvolat. Pokud pachatel nesouhlasí s projednáním přestupku

v blokovém řízení, podá orgán oznámení o přestupku příslušnému správnímu orgánu, který přestupek následně projedná v tzv. ústním jednání, kde však již správní orgán není vázán výší pokuty, která byla uložena v blokovém řízení. Blokové řízení upravuje § 84 zákona o přestupcích.

Ústní jednání je vedeno správním orgánem v prvním stupni jednání na základě § 74 zákona o přestupcích. Pokud je obviněný nepřítomen, lze přestupek projednat pouze v případě, že účast v ústním jednání odmítne, ačkoliv byl řádně předvolán nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Předvolání obviněného, stejně jako další písemnosti, u kterých musí být prokázáno doručení se doručují do vlastních rukou. V případě, že obviněný odmítne písemnost bezdůvodně přijmout, je doručena dnem, kde bylo její přijetí odepřeno. Obviněný z přestupku, pokud se k řízení nedostaví bez náležité omluvy a byl řádně předvolán, může být i předveden. Pokud je obviněným ze spáchání přestupku mladistvý, vyrozumí správní orgán o nařízeném jednání také zákonného zástupce mladistvého a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí. Ústní jednání je zpravidla neveřejné, správní orgán však může určit, že jednání nebo některá jeho část je veřejné, musí však přitom dbát na ochranu utajovaných informací a na ochranu práv účastníků, zejména práva na ochranu osobnosti a na ochranu mravnosti. Stejně tak může správní orgán vyloučit z účasti na ústním jednání nezletilé osoby (Hrozinková, E., Čechmanem, B., *Přestupky a správní trestání*. 2008, s. 148).

6.6 Příkazní řízení

Dalším druhem tzv. zkráceného řízení o přestupcích je příkazní řízení, jehož účelem je urychlení a zjednodušení projednávání přestupků. Podmínkou toho, aby mohl být přestupek projednán v příkazním řízení je skutečnost, že není pochyb o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil a věc nebyla vyřízena v blokovém řízení. Druhou podmínkou je, že v příkazním řízení nelze projednat přestupek, který lze projednat pouze na návrh. Podstatou příkazního řízení je, že správní orgán vydá pachateli přestupku písemný příkaz, který má všechny náležitosti rozhodnutí o přestupku, tedy výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. V příkazním řízení není možné uložit zákaz činnosti, propadnutí věci a nelze ani použít ochranná opatření. Stejně tak není možné v příkazním řízení rozhodnout o náhradě škody či stanovit úhradu nákladů řízení. Příkazní řízení nelze použít na

projednávání přestupku spáchaného mladistvým a vůči obviněnému z přestupku, který je zbaven způsobilost k právním úkonům nebo jehož způsobilost k právním úkonům je omezena. Maximální výše pokuty, kterou lze v příkazním řízení uložit je 4 000 Kč. Opravným prostředkem proti příkazu je odpor, který musí být podán do 15 dnů ode dne jeho doručení, a to u správního orgánu, který příkaz vydal. Nebyl-li odpor podán včas, má příkaz účinky pravomocného rozhodnutí. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání příkazu.

6.7 Řízení s mladistvými

Na základě § 19 zákona o přestupcích se při projednávání přestupku s osobou mladistvou přihlíží ke zvláštní péči, kterou společnost věnuje mládeži. Tato zvláštní ochrana mladistvých vychází mimo jiné z Listiny základních práv a svobod. Mladistvým se rozumí osoba, jež v době spáchání přestupku dovršila patnáctý rok a nepřekročila osmnáctý rok svého života, přičemž pro určení, zda je možné pachatele považovat za mladistvého je směrodatné, kdy byl přestupek dokonán. Mladistvému je možné podle § 19 zákona o přestupcích uložit za spáchání přestupku pouze pokutu v poloviční výši, nesmí však být vyšší než 2 000 Kč. V blokovém řízení je možné uložit mladistvému pokutu do maximální výše 500 Kč, pokutu do výše 1 000 Kč lze mladistvému uložit pouze v případě, že zvláštní zákon připouští v blokovém řízení uložit pokutu vyšší než 1 000 Kč. Mladistvému je možné uložit i zákaz činnosti na dobu nejdéle 1 roku, avšak pouze v případě, že mu tento zákaz nebrání v jeho přípravě na budoucí povolání.

7 Delikty a řízení o deliktech

Zatím co projednávání přestupků se řídí ustanoveními zákona o přestupcích a není-li zde něco upraveno, pak správním řádem, řízení o správních deliktech se řídí pouze správním řádem a procesními úpravami projednávání deliktů ve speciálních zákonech. Správního deliktu se může dopustit pouze právnická osoba nebo fyzická osoba – podnikatel. Rozdíl bývá zpravidla i ve výši možných pokut, protože za správní delikty ve většině případů hrozí mnohonásobně vyšší sankce než za

přestupky. Správní delikty lze projednávat v tzv. příkazním řízení. Jedná se o typ zkráceného řízení, jež je v souladu se zásadou rychlosti a efektivnosti správního řízení. Nezbytným podkladem pro příkazní řízení je kontrolní protokol pořízený správní orgánem, který je k projednání správního deliktu věcně a místně příslušný. Příkazní řízení je zakončeno vydáním příkazu jako zvláštní formy správního rozhodnutí, přičemž vydání příkazu může být i prvním úkonem v řízení o správním deliktu. Proti příkazu může ten, jemuž se povinnost příkazem ukládá, podat odpor nejdéle však do 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání příkazu. Příkazní řízení upravuje § 150 správního řádu.

Většina speciálních zákonů, které mají sankční ustanovení, buď odkazují na obecnou úpravu, nebo a to ve většině případů, mají svou speciální procesní i hmotně právní úpravu deliktů a přestupků. Ačkoliv se správního deliktu mohou dopustit pouze právnické osoby nebo fyzické osoby, které jsou podnikateli, zná správní právo ještě tzv. jiné správní delikty, kterých se mohou dopustit jak právnické, tak i fyzické osoby. Zde bych rád uvedl některé z těchto zákonů s krátkým komentářem:

Zákon o územním plánování a stavebním řádu

Stavební zákon uvádí v § 178 jednotlivé skutkové podstaty přestupků. Podpůrně se při vymezování skutkových podstat používá přestupkový zákon, neboť porušení právní povinnosti na úseku územního plánování a stavebního řízení, které není přestupkem podle § 178 tohoto zákona, může být přestupkem podle § 46 zákona o přestupcích.

Zákon o zaměstnanosti

V § 139 zákona o zaměstnanosti se uvádí vedle skutkových podstat přestupků, také skutkové podstaty správních deliktů.

Zákon o šlechtění a plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů

Správního deliktu se podle § 26 zákona o šlechtění a plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů může dopustit

fyzická osoba, která není podnikatelem, ale chová hospodářská zvířata, konkrétně koně, skot, prasata, ovce, kozy a drůbež.

Zákon na ochranu zvířat proti týrání

Jednání, které se považuje za týrání zvířat, je v § 28 zákona na ochranu zvířat proti týrání taxativně uvedeno, přičemž přestupku podle tohoto zákona se dopustí fyzická osoba, která naplní některou ze skutkových podstat přestupku zde uvedených.

Zákon o státní statistické službě

Zaměstnanci orgánů vykonávající státní statistickou službu nebo jiné fyzické osoby, které zajišťují zpracování statistických zjišťování nebo sběr údajů pro zemědělské soupisy, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o statistických údajích, se kterými se seznámí. Za tímto účelem jsou povinni při nástupu do zaměstnání nebo před zahájením příslušných prací složit slib mlčenlivosti. Slib je složen, jestliže po jeho přečtení prohlásí ten, kdo slib skládá „Tak slibuji“ a stvrdí složení slibu vlastnoručním podpisem na příslušné listině. Za porušení tohoto slibu je možno uložit dle § 25 zákona o státní statistické službě pokutu do výše 200 000 Kč, kterou následně vybírá, případně vymáhá místně příslušný celní úřad.

Zákon o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů

Tento zákon stanovuje podmínky výroby, přípravy, registrace, distribuce i dalšího nakládání s léčivy. Fyzická osoba, která tyto podmínky a povinnosti nedodrží, se dopouští přestupku na úseku nakládání s léčivy. Za jednotlivé skutkové podstaty přestupku může být uložena pokuta od 50 000 Kč až do 3 000 000 Kč.

Zákon o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů

Za jednání, která naplňují skutkovou podstatu přestupku na úseku veterinární péče je možné uložit pokutu, jejíž maximální výše je odstupňována podle závažnosti spáchaného přestupku (10 000 Kč, 20 000 Kč nebo 50 000 Kč). Byl-li však přestupek spáchán opakovaně, tzn. pokud se jedná o tutéž skutkovou podstatu přestupku a pachatel za byla již uložena pokuta pravomocným rozhodnutím a v době 1 roku se stejného přestupku dopustil opakovaně, lze uložit na základě správního uvážení podle charakteru přestupku až dvojnásobek původní výše.

Zákon o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů

Přestupku ve smyslu správního deliktu se dopustí fyzická osoba, která publikuje předvolební průzkumy v době přesně stanovené zákonem, tj. v době od 3 dnů před zahájením voleb do zastupitelstva kraje a v den voleb do zastupitelstva kraje. Pokutu lze v tomto případě uložit až do výše 30 000 Kč. Při jejím ukládání příslušný správní orgán postupuje podle ustanovení zákona o přestupcích.

Zákon o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů

Také v tomto případě se přestupku ve smyslu správního deliktu dopustí fyzická osoba, která publikuje předvolební průzkumy v době přesně stanovené zákonem, tj. v době od 3 dnů před zahájením voleb do zastupitelstva obce a v den voleb do zastupitelstva obce. Pokutu lze v tomto případě uložit shodnou jako u předešlého zákona, tedy až do výše 30 000 Kč a i v tomto případě musí při jejím ukládání příslušný správní orgán postupovat podle ustanovení zákona o přestupcích.

8 Celní přestupky a celní delikty

Zjišťování a projednávání celních přestupků a celních deliktů patřilo a stále ještě patří k tradičním činnostem orgánů celní správy. Na tomto úseku působí pouze orgány celní správy, které jsou věcně příslušné tyto přestupky a delikty projednávat. Řízení o celním přestupku či celním deliktu je zahájeno dnem, kdy celní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedeném v § 27 správního řádu. Celní orgán musí po zahájení řízení rozhodnout, zda nařídí ústní jednání. Vždy však musí posoudit, zda ústní jednání je nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Důvodnost a účelnost nařízení každého ústního jednání musí být ze spisového materiálu přezkoumatelná. Ústní jednání nařídí celní orgán vždy v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Řízení je zahájeno na základě protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů. Tento protokol je celní orgán povinen sepsat ihned po té, co se dozvěděl o skutečnostech a okolnostech, které odůvodňují závěr, že byl spáchán celní přestupek či delikt. Osoba odůvodněně podezřelá se může, pokud je přítomna, ke zjištěnému jednání vyjádřit do tohoto

protokolu. Protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů je pak veden v evidenci celních a správních deliktů u celního orgánu, který porušení zjistil. Příslušný celní orgán po přijetí protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů posoudí všechny zjištěné skutečnosti a jsou-li splněny zákonné podmínky, oznámí podezřelé osobě skutečnost, že celní přestupek či delikt bude projednáván, zahájí ve věci řízení a oznámí datum, dobu a místo případného ústního jednání.

Nyní se podívejme na druhy protiprávního jednání, jimiž může dojít k porušení celních předpisů. Celní zákon rozlišuje jednání, jenž vede k porušení celních předpisů na celní přestupky a celní delikty.

8.1 Celní přestupky

Fyzická osoba se dopustí celního přestupku, pokud svým jednáním naplní některou ze skutkových podstat uvedených v § 293 celního zákona. Celní přestupek i celní delikt může být spáchán jednáním nebo i opomenutím jednání, přičemž k odpovědnosti za celní přestupek postačí, byl-li spáchán z nedbalosti. Pro úplnost bych zde rád uvedl, jakými způsoby může na dojít k porušení celních předpisů na základě § 293 celního zákona. Celní přestupku se tedy dopustí fyzická osoba, která:

- nezákonně doveze nebo vyveze zboží
- uvede nesprávné údaje o zboží podléhajícím dohledu celních orgánů
- způsobí, že mu bylo příslušným celním orgánem uděleno povolení na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých informací
- způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů
- nedodrží podmínky stanovené pro zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením, do režimu vývozu, do volného oběhu s osvobozením od dovozního cla v důsledku jeho konečného použití ne se sníženou celní sazbou

- nedodrží podmínky stanovené pro zboží zajištěné k projednání celního přestupku nebo celního deliktu, pro zboží dočasně uskladněné, pro zboží umístěné ve svobodném celním pásmu nebo ve svobodném celním skladu nebo pro zboží, pro které bylo zřízeno zástavní právo
- nezákonně odejme zboží dohledu celních orgánů či se tohoto odnětí účastní
- padělá doklady o dováženém a vyváženém zboží nebo zboží v tranzitu nebo přechovává zboží uniklé dohledu celních orgánů
- poruší celní uzávěry
- uvede nesprávné nebo nepravdivé údaje v žádosti předložené celnímu orgánu anebo předloží s touto žádostí nepravé, pozměněné nebo padělané doklady nebo jiné písemnosti
- uvede nesprávné údaje v žádosti o osvědčení původu zboží nebo sám osvědčí původ zboží v rozporu s mezinárodní smlouvou
- neuposlechne výzvy celního orgánu nebo celníka nebo jinak jim brání při výkonu jejich činnosti

Za celní přestupek lze uložit napomenutí, pokutu, případně propadnutí zboží. Ve vztahu k obecným ustanovením § 11 zákona o přestupcích, upravuje § 296a celního zákona také zabránění zboží jako ochranné opatření. O zabránění zboží lze rozhodnout v případě, že nebyla uložena sankce propadnutí zboží a zboží náleží pachateli, kterého nelze za celní přestupek stíhat nebo nenáleží pachateli přestupku nebo mu nenáleží zcela. Vlastníkem zabraněného i propadlého zboží se stává stát.

Za celní přestupek spáchaný podle § 293 celního zákona lze uložit pokutu s horní hranicí ve výši 50 000 Kč eventuálně 100 000 Kč a při jejich vybírání a vymáhání jsou celní úřady povinny postupovat podle zákona o správě daní a poplatků. Pokud je celní přestupek projednáván v blokovém řízení, je horní hranice pokuty, jíž lze jako sankci uložit, stanovena na 5 000 Kč. Speciálně je upravena i lhůta pro zaplacení pokuty, kterou je nutno zaplatit do 30 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla pokuta uložena (v blokovém řízení je uložená pokuta splatná ihned). K projednávání celních přestupků jsou věcně příslušné celní

úřady. Místně příslušný je ten celní úřad, v jehož obvodu byl přestupek zjištěn, bez ohledu na to, kde byl spáchán. Celní úřad, který je místně příslušný k projednání přestupku, může jeho projednání postoupit celnímu úřadu v případě, že se v jeho obvodu pachatel přestupku zdržuje nebo pracuje.

8.2 Celní delikty

Celního deliktu se dopustí právnická osoba, která svým jednáním poruší celní předpisy nebo způsobem uvedeným v § 293 celního zákona, přičemž za právnickou osobu se pro účely řízení o celních deliktech považuje také fyzická osoba – podnikatel, která se v souvislosti s podnikatelskou činností prováděnou na základě živnostenského oprávnění, koncesní listiny nebo obdobného povolení, jehož obsahem je právo podnikat a osoby podnikající podle zvláštních předpisů, dopustí svým jednáním porušení celních předpisů dle § 293 celního zákona.

Jménem právnické osoby v řízení o celních deliktech nebo správních deliktech jednájí její statutární orgány, které jsou zapsány v obchodním rejstříku nebo jiném zákonem stanoveném rejstříku, nebo osoby, které prokáží celnímu orgánu, že jsou statutárními orgány. Dále mohou za právnickou osobu jednat další osoby, a to likvidátoři nebo insolvenční správci právnických osob, které jsou v likvidaci, správci konkurzní podstaty u právnických osob a fyzických osob – podnikatelů, u kterých byl prohlášen konkurz, prokurista nebo prokuristé obchodních společností, nucený správce u právnické osoby, u níž byla zavedená nucená správa, zástupci na základě zmocnění k zastupování a konečně zaměstnanci právnické osoby, kteří vnitřními organizačními předpisy nebo potvrzením podepsaným statutárním orgánem prokáží, že jsou oprávněni za právnickou osobu jednat.

Řízení o celním deliktu, stejně jako řízení o správním deliktu, může probíhat i tehdy, je-li ve stejné věci vedeno trestní řízení. Trestní řízení je vedeno vždy proti konkrétní fyzické osobě, zatímco řízení o spáchaném celním deliktu je vedeno proti právnické osobě nebo fyzické osobě – podnikateli. Jde tedy o dvě samostatná řízení, vedená různými orgány podle různých procesních i hmotně právních předpisů.

Za celní delikt spáchaný podle § 293 celního zákona lze uložit pokutu s horní hranicí v rozmezí 250 000 Kč až 4 000 000 Kč a dále je možné vyslovit propadnutí zboží. Tyto sankce je možné uložit jednotlivě nebo společně. Zákon zde pamatuje i

na okolnosti, které nemohla dotčená osoba ovlivnit, k porušení celních předpisů došlo důsledkem vyšší moci nebo nehody, případně, pokud dotčená osoba učinila chybu v podaném celním prohlášení a učinila veškeré kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů. Pak sankce podle § 299 celního zákona nebude uložena. Propadnutí zboží lze vyslovit pouze v případě, že zboží náleží právnické osobě nebo fyzické osobě – podnikateli, která se dopustila celního deliktu a zboží bylo ke spáchání celního deliktu užito či určeno nebo bylo celním deliktem získáno, případně bylo nabyto za zboží celním deliktem získané. I v tomto případě se vlastníkem propadnutého zboží stává stát. Pokutu je nutno zaplatit do 30 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla pokuta uložena.

9 Ostatní přestupky a delikty projednávané celními orgány

Celní správa České republiky projednává mimo celních přestupku a deliktů také správní delikty a pořádkové delikty. Rozsah a zaměření mé práce neumožňují, abych se detailně zabýval všemi těmito delikty, proto zde uvedu pouze seznam správních a pořádkových deliktů, přičemž skutková podstata těchto deliktů je uvedena v příslušných zákonech. Nakonec této kapitoly bych rád podrobněji popsal jeden ze správních deliktů, a to správní delikt spáchaný porušením povinností stanovených zákonem o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů.

Správní delikty

Správním deliktem rozumíme protiprávní jednání právnické osoby a fyzické osoby – podnikatele anebo stanoví-li tak zvláštní zákon a nejedná-li se o přestupek, také jiné fyzické osoby než podnikatele, kterým byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti způsobem uvedeným ve zvláštních zákonech, které působnost celních orgánů v oblasti zajišťování a projednávání správních deliktů výslovně stanoví. Řízení ve věcech správních deliktů probíhá samostatně a nezávisle na jiném druhu

řízení, vedeném celními orgány. Zde uvádím seznam správních deliktů, k jejichž projednávání jsou věcně příslušné orgány celní správy České republiky:

- Správní delikty spáchané porušením povinnosti stanovených zákonem o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o změně a doplnění souvisejících zákonů
- Správní delikty spáchané porušením zákona o spotřebních daních
- Správní delikty spáchané porušením povinnosti stanovených zákonem o barvení a značkování některých uhlovodíkových paliv a maziv a o opatřeních s tím souvisejících
- Správní delikty spáchané porušením zákona o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů
- Správní delikty spáchané porušením zákona o ochraně spotřebitele
- Správní delikty spáchané porušením zákona, jímž se provádí režim Evropských společenství pro kontrolu vývozu zboží a technologií dvojího užití
- Správní delikty spáchané porušením zákona o uvádění do oběhu reprodukčního materiálu lesních dřevin lesnický významných druhů a umělých kříženců, určeného k obnově lesa a k zalesňování
- Správní delikty spáchané porušením zákona o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona o správě daní a poplatků
- Správní delikty spáchané porušením § 319 odst. 6 celního zákona
- Správní delikty spáchané porušením zákona o lihu a o změně a doplnění zákona o živnostenském podnikání a zákona ČNR o spotřebních daních
- Správní delikty spáchané porušením zákona o povinném značení lihu
- Správní delikty spáchané porušením zákona o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů

- Správní delikty spáchané porušením zákona o podmínkách uvádění biocidních přípravků a účinných látek na trh a o změně některých souvisejících zákonů
- Správní delikty spáchané porušením zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů
- Správní delikty spáchané porušením zákona o živnostenském podnikání

Pořádkové delikty

Pořádkovým deliktem pak rozumíme protiprávní jednání právnické osoby a fyzické osoby – podnikatele při ztěžování postupu celního orgánu ve správním a daňovém řízení a nedodržení procesních povinností těmito právnickými osobami a fyzickými osobami – podnikateli. Zde uvádím seznam pořádkových deliktů, k jejichž projednávání jsou věcně příslušné orgány celní správy České republiky:

- Pořádkový delikt podle zákona o barvení a značkování některých uhlovodíkových paliv a maziv a o opatřeních s tím souvisejících
- Pořádkový delikt podle zákona o státní kontrole
- Pořádková pokuta podle § 62 správního řádu
- Pořádková pokuta podle § 37 zákona o správně daní a poplatků

Na tomto místě bych rád podrobněji popsal správní delikt spáchaný porušením povinností stanovených zákonem o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů. Na základě § 15 zákona o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, se fyzická i právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že:

- podá celní prohlášení na propuštění zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, do volného oběhu nebo režimu vývozu

- podá žádost na propuštění zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, ke zpětnému vývozu nebo požádá o umístění do svobodného pásma nebo svobodného skladu
- přepraví na celní území Společenství, vlastní, drží, skladuje nebo prodává na území České republiky zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, které uniklo celnímu dohledu
- jako osoba, které bylo celním úřadem ponecháno zadržené zboží, ohledně něhož je podezření, že jím došlo k porušení práv duševního vlastnictví, v rozporu s § 9 odst. 4 zákona o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů toto zboží používá, zcizí nebo s ním jiným způsobem nakládá

Za přestupek spáchaný podle § 15 zákona o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, případně za správní delikt, spáchaný podle § 23 téhož zákona lze uložit pachateli přestupku pokutu s horní hranicí až do výše 1 000 000 Kč. Pokutu až do výše 5 000 000 Kč lze uložit pachateli přestupku, přepraví-li na celní území Společenství, vlastní, drží, skladuje nebo prodává na území České republiky zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, které uniklo celnímu dohledu a pachatel tímto porušil povinnost ve větším rozsahu. Porušil-li pachatel povinnost ve značném rozsahu, pak lze uložit pokutu až do maximální výše 20 000 000 Kč.

O porušení povinnosti ve větším rozsahu se jedná v případě, že celní hodnota zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, přesahuje částku 1 000 000 Kč a jde-li o zboží vyvážené nebo zpět vyvážené, přesahuje-li statistická hodnota zboží uplatněná podle předpisu Evropských společenství (konkrétně čl. 9 nařízení Komise EHS č. 1917/2000) částku 1 000 000 Kč. O porušení povinnosti značného rozsahu se jedná v případě, že celní hodnota zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, přesahuje částku 5 000 000 Kč a jde-li o zboží vyvážené nebo zpět vyvážené, přesahuje-li statistická hodnota zboží uplatněná podle téhož předpisu Evropských společenství částku 5 000 000 Kč.

10 Přezkoumávání rozhodnutí orgánů celní správy soudem

Ve správním soudnictví v souladu s Ústavou České republiky, přezkoumávají soudy zákonnost rozhodnutí správních orgánů a to na základě žalob. Pravomoc a příslušnost dalších osob ve správním soudnictví upravuje soudní řád správní. Ve správním soudnictví jednají a rozhodují krajské soudy, Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud. Žalovaným je pak orgán, který rozhodoval v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Žaloba je ve smyslu ustanovení § 68 soudního řádu správního nepřijatelná, pokud žalobce nevyčerpal opravné prostředky v řízení před správním orgánem, je-li jediným důvodem žaloby tvrzená nicotnost napadeného rozhodnutí a směřuje-li žaloba jen proti důvodům rozhodnutí. Žalobu je možné podat nejdéle do dvou měsíců od doručení rozhodnutí. K žalobě je žalobce povinen připojit i stejnopis pravomocného rozhodnutí správního orgánu a listinné důkazy. Součástí podané žaloby je i poplatek ve výši 2 000 Kč.

Soudy v souladu s ustanovením § 70 soudního řádu správního ve správním soudnictví nepřezkoumávají úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, úkony předběžné povahy a úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Jedná se zejména o úkony směřující k zadržení dokladů a dokumentů nutných pro provedení řízení o celním nebo jiném deliktu, předběžná opatření učiněná v souladu s ustanoveními § 43 správního řádu. Pokud je však přesto podána žaloba a je doručena příslušnému celnímu orgánu, je jeho povinností ve vyjádření k podané žalobě na tuto skutečnost upozornit. Zjistí-li příslušný celní orgán, že byla podána soudní žaloba, jíž má být přezkoumáno jeho rozhodnutí, odloží výkon rozhodnutí v případech prodeje zajištěného zboží podle § 313 odst. 1 celního zákona a výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí a prodejem nemovitostí dle ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků až do rozhodnutí soudu o podané žalobě. Toto však neplatí, pokud by se jednalo o prodej zboží, které podléhá rychlé zkáze, prodej živých zvířat a prodej zboží, které uskladněním výrazně ztrácí na své tržní hodnotě.

Soud o podané žalobě může rozhodnout několika způsoby. Buď žalobu zamítne, protože není důvodná nebo přezkoumávané rozhodnutí zruší. Soud může

zrušit rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady v řízení. V případě sankcí ukládaných za přešůpek zkoumá soud, zda správní orgán při volném uvážení respektoval hlediska, která vedla k vydání rozhodnutí. Dojde-li soud k závěru, že uložená sankce je zjevně nepřiměřená, může rozhodnutí změnit a snížit uloženou sankci nebo vydat nové rozhodnutí, kterým od uložené sankce upouští. Rozsudek soudu nahrazuje rozhodnutí správního orgánu buď v celém rozsahu, nebo tak, jak bylo rozsudkem dotčeno.

V případě, že účastník řízení podal žalobu u správního soudu proti pravomocnému rozhodnutí celního orgánu, umožňuje ustanovení § 153 správního řádu uspokojit takového účastníka vydáním rozhodnutí ještě před projednáním žaloby u správního soudu za podmínek stanovených v ustanovení § 153 správního řádu. Podnětem k zahájení takového řízení je podaná správní žaloba. Příslušný je ten celní orgán, který je ve správní žalobě označen jako žalovaný, a kterému je správní žaloba doručena. Pokud jsou závěry správní žaloby důvodné, může celní orgán zahájit řízení a vydat rozhodnutí z důvodů, které jsou taxativně stanoveny v ustanovení § 153 odst. 1 písmena a) až d) správního řádu. Tato rozhodnutí může celní orgán vydat jen se souhlasem nadřízeného celního orgánu, kterému správní spis s nástinem rozhodnutí před jeho vydáním předkládá.

Při použití institutu uspokojení účastníka po podání žaloby ve správním soudnictví jsou žalované celní orgány povinny uhradit žalobci náklady řízení. Sdělí-li žalobce správnímu soudu, že je novým rozhodnutím celního orgánu uspokojen, platí zásad, že se vzdal práva na odvolání nebo rozklad. Právní moci nabývá nové rozhodnutí žalovaného celního orgánu dnem právní moci rozhodnutí správního soudu o zastavení řízení o žalobě. Přezkoumání rozhodnutí proti novému rozhodnutí celního orgánu zákon nepřipouští.

11 Zhodnocení právní úpravy správního trestání orgány celní správy

Na tomto místě bych rád zhodnotil právní úpravu správního trestání orgány celní správy. Na základě mých poznatků se mi tato právní úprava jeví jako značně

neefektivní, neekonomická a místy značně nejasná. Uvedu zde s krátkými komentáři v bodech důvody:

Roztříštěnost a rozsáhlost právní úpravy a věcné příslušnosti

Správní trestání orgány celní správy má v tuto chvíli velký rozsah. Řízení je upraveno v desítkách zákonů a věcná příslušnost orgánů celní správy je natolik rozsáhlá, že nezúčastněné osobě může činit značné problémy se v ní zorientovat.

Nejasnost právní úpravy

V mnoha případech provádí řízení o přestupku či deliktu několik orgánů státní správy a samosprávy, čímž samozřejmě rostou náklady a časová náročnost řízení a celé řízení se tak stává značně neefektivní. Uvedu zde příklad: přestupky, resp. správními delikty, jichž se dopustí fyzická osoba, která bude řídit řádně neoznačené vozidlo ve špatném technickém stavu po dálniční komunikaci bez dálniční známky a např. překročí povolenou rychlost, budou projednávat orgány místní samosprávy, orgány celní správy i orgány Policie ČR. Ačkoliv se tak přestupku či správního deliktu v jeden okamžik dopustí jedna osoba, řízení se ze strany orgánů státní správy a samosprávy účastní několik desítek osob.

Nemožnost uplatnit souběh

Z výše uvedeného příkladu je patrný i další zdroj neefektivity a neekonomičnosti správního řízení, tedy nemožnost uplatnit jednočinný souběh, jelikož řízení vede několik různých správních orgánů.

Problém sdílených kompetencí

V řadě případů také působí problémy tzv. sdílené kompetence, kdy za totožný přestupek či správní delikt může být pachatel potrestán bez ohledu na předešlé činy. Např. pokud orgány Policie ČR v průběhu několika měsíců v blokovém řízení třikrát projednají tentýž přestupek se stejnou fyzickou osobou, tedy opakovaně a následně je další stejný přestupek této fyzické osoby projednáván orgány celní správy, orgány celní správy nemají žádnou informaci o tom, že tato fyzická osoba se tohoto přestupku dopustila již počtvrté. Jedná se například o přestupek jízdy po dálnici bez

dálniční známky. Tento přestupek mohou projednat jak orgány Policie ČR tak i orgány celní správy.

Vymáhání pohledávek orgány celní správy

Orgány celní správy mají povinnost vymáhat mimo sankcí jimi uložených také sankce, které za přestupky a delikty uložily jiné správní orgány. Tyto správní orgány tak nenesou při ukládání druhu a výše sankce žádnou odpovědnost za její vymáhání. V řadě případů tento nesoulad v zodpovědnostech působí problémy při vymáhání těchto sankcí nejčastěji proto, že ostatní správní orgány často nepřihlížejí k okolnostem, které úspěšné vymožení sankce znemožňují.

Náklady řízení

Zde se jedná o nesoulad v právní úpravě, kdy právní úprava v zákoně o přestupcích vylučuje předepsání nákladů řízení účastníkovi blokového a příkazního řízení, nicméně správní řád ukládá účastníkovi řízení povinnost náklady řízení uhradit a to i v případě příkazního řízení upraveného ve správním řádu. Tyto náklady řízení jsou předepsány paušálně např. částkou 1 000 Kč. Z toho vyplývá jistý nesoulad ve lhůtě k podání odporu. V příkazním řízení podle přestupkového zákona je lhůta k podání odporu 15 dnů a podle správního řádu 8 dnů ode dne doručení příkazu.

12 Závěr

V této bakalářské práci jsem se zabýval vývojem, strukturou a kompetencemi orgánů celní správy, zejména pak problematikou přestupků a deliktů, které orgány celní správy projednávají a dále samotným průběhem řízení o přestupcích a deliktech. Mým cílem bylo také přiblížit, jak široký záběr činností a kompetencí zahrnuje celní správa v tomto období. Mimo uvedené literatury jsem čerpal z osobních návštěv na celních úřadech, především pak na Celním úřadě Náchod, z vědomostí a zkušeností pracovníků orgánů celní správy.

V minulých letech se celní správa věnovala výhradně projednávání celních a devizových přestupků a deliktů a samotným celním řízením. Po vstupu České republiky do Evropské Unie na základě smlouvy o přistoupení, jež vešla v účinnost

1. května 2004, se však rozsah jejích kompetencí značně rozšířil a to i právě na úkor efektivity a ekonomičnosti. Zatímco orgánům celní správy ubyly povinnosti na státních hranicích i ve vnitrozemí a potom také povinnosti při správě daně z přidané hodnoty, řada nových úkolů a kompetencí jí byla nově svěřena a to i v případech, které se mohou jevit jako přinejmenším diskutabilní. Příkladem může být právě převod správy daně z přidané hodnoty při dovozu zboží na finanční úřady, přestože poklady pro správu a statistiku daně z přidané hodnoty dodávají orgány celní správy. Z nepřímých daní tak pod správou orgánů celní správy zůstala pouze daň ekologická a daň spotřební. Orgánům celní správy byly také v některých případech svěřeny kompetence, o něž mezi ostatními orgány státní správy a samosprávy nebyl zájem, jako příklad nám poslouží již zmíněné provádění exekucí a vymáhání sankcí, které byly uloženy jinými správními orgány.

Domnívám se, že tato situace, tedy stav, kdy celní správa mimo správy cel a projednávání celních přestupků a celních deliktů také projednává přestupky a delikty z dlouhé řady dalších oblastí, spravuje některé daně nepřímé a vymáhá sankce uložené ostatními orgány státní správy, nastal proto, že celní správa disponuje velkým množstvím kvalifikovaných pracovníků, odpovídajícím technickým vybavením na vysoké úrovni a především pak možností úzké spolupráce s orgány celních správ jiných zemí.

Seznam literatury

HORZINKOVÁ, Eva, ČECHMÁNEK, Břetislav. *Přestupky a správní trestání*. 4. dopl. vyd. Praha : nakladatelství Eurounion, 2008. 310 s. ISBN 978-80-7317-069-1.

ČERVENÝ, Zdeněk, ŠLAUF, Václav. *Přestupkové právo*. Praha : nakladatelství Linde s.r.o., 1993. ISBN 80-85647-19-2.

VÍTKOVSKÝ, Jan a kol. *Historie celnictví v ČSR*. 1. vyd. Praha : Ústřední celní správa a nakl. Naše vojsko, 1977. 240 s.

Trestní předpisy 2002 - Přestupky : ÚZ č. 282. 1. vyd. Praha : nakladatelství Sagit, 2001. 288 s. ISBN 80-7208-253-1.

Správní řád - zákon s komentářem : Poradce č. 9 2008-09. vyd. Český Těšín: Poradce s.r.o., 2008. 288 s. ISSN 1211-2437.

Seznam příloh

Příloha A Seznam citovaných zákonů

Seznam citovaných zákonů

- Zákon č. 36/1953 Sb., celní zákon, v platném znění
- Zákon č. 44/1974 Sb., celní zákon, v platném znění
- Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění
- Zákon České národní rady č. 186/1992 o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, v platném znění
- Zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, v platném znění
- Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění
- Zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, v platném znění
- Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění
- Zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění
- Zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, v platném znění
- Zákon č. 136/1994 Sb., o barvení a značkování některých uhlovodíkových paliv a maziv a o opatřeních s tím souvisejících, v platném znění
- Zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, v platném znění
- Zákon č. 61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o změně a doplnění souvisejících zákonů, v platném znění
- Zákon č. 61/1997 Sb., o lihu a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání a zákona České Národní Rady č. 587/1999 Sb., o spotřebních daních, v platném znění
- Zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, v platném znění
- Zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění
- Zákon č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, v platném znění
- Zákon č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, v platném znění
- Zákon č. 154/2000 Sb., o šlechtění a plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění

Zákon č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, v platném znění

Zákon č. 120/2002 Sb., o podmínkách uvádění biocidních přípravků a účinných látek na trh a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění

Zákon č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), v platném znění

Zákon č. 149/2003 Sb., o uvádění do oběhu reprodukčního materiálu lesních dřevin lesnicky významných druhů a umělých kříženců, určeného k obnově lesa a k zalesňování, v platném znění

Zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění

Zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění

Zákon č. 185/2004 Sb., o celní správě České republiky, v platném znění

Zákon č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění

Zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění

Zákon č. 594/2004 Sb., jímž se provádí režim Evropských společenství pro kontrolu vývozu zboží a technologií dvojího užití, v platném znění

Zákon č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu, v platném znění

Zákon č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, v platném znění

Zákon č. 413/2005 Sb., o změně zákonů v souvislosti s přijetím zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, v platném znění

Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění

Zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, v platném znění